

Új 1956, jöjj el!

Nép(esség) - nemzet - csőcselék

2011/02/10 Nemzeti InternetFigyelő

"A média agymosó és elhülyítő hatásának következtében tehát a ma uralkodó világelit azt tesz a modern rabszolgákkal, amit akar."

Nyilvánvalóan evidenciának számít valamennyiünknek széles e hazában, hogy a címben

megfogalmazott állítás jámbor óhaj csupán, de miként az közismert grammatikai törvény, nyelvünkben az óhajtó mondat végén is felkiáltó jel áll. S bizony, Magyarország számára ma valóban létkérdés, hogy lesz -e új szabadságharc, amelynek eredményeként megszabadulhatna külföldi rabszolgatartóitól és azok hazai lakáitól, vagy nem, s akkor vegetálhatunk továbbra is a perspektívátlan, gyarmati létforma börtönrácsai között.

A történelem során - témánkhoz igazítva, némileg egyszerűsítve a kérdést - alapvetően kétfajta elitet különböztethetünk meg. Az első - hosszú távon gondolkodó vagy egyszerűen a társadalmi földrengést elkerülni kívánó - realista típusra az volt a jellemző, hogy az alávetettek kifosztását a józan ész diktálta határok közé szorította, hiszen tudatában volt annak, hogy amennyiben alattvalóit a teljes egzisztenciális és lélektani ellehetetlenülés állapotába juttatja, annak egyhamar forradalom, parasztfelkelés, illetve polgárháború lesz a következménye. S ennél fogva saját uralmát, sőt akár pusztá biológiai létét is veszélyeztetheti. S valóban, számos alkalommal a múlt során, a mértéktartást veszített elit ellen ilyen jellegű, erőszakos fellépések rendre megtörténtek. A másik kategóriába sorolható, felelőtlen, hedonista típusú elit ellenben sem erkölcsi, sem politikai értelemben sem volt képes önmérsékletet tanúsítva államférfiak bölcs grémiumaként vagy pusztán reálpolitikusként tevékenykedni, kapzsiságának, aranyborjú-imádatának, pénz utáni sóvárgásának nem tudott határt szabni, s ez a történelem során általában tragikus, véres politikai következményekkel járt.

Esetünkben vegyük példaként a Kádár-korszakot, valamint az 1990-es impériumváltás (ti. az történt, hogy a szovjet birodalom járszalagjáról áttettek bennünket az euroatlanti birodaloméra, a kifosztás brutalitása és intenzitása pedig tovább erősödött) utáni időszak szociológiai és politikai fejleményeinek fő trendjét.

Kádár az 1956. évi antibolsevista szabadságharc történelmünkben példa nélkül álló megtorlása után 1963-tól úgy látta, hogy a kommunisták hatalmának a stabilizálását szolgálja az, ha a Rákosi-rendszer nyomorúságos, pária létre emlékeztető viszonyai után ad valamit a népnek. S 1956 megismétlődésétől rettegvé ezt meg is tette. (Lám, Egyiptomban is kiderült most, az erőszakos utcai demonstrációk hatására, hogy mégis van pénz a 15 százalékos bér- és nyugdíjemelésre). Így az 1970-es és a 80-as években a magyar társadalom egy ún. kispolgárosodási folyamaton ment keresztül, ami kétségtelenül nagy előrelépés volt az 1950-es évek általános pauperizációjához és nincstelenségéhez képest, ám szálanalmasan kisszerű az akkori nyugat-európai, fogyasztói társadalmak általános jólétéhez viszonyítva. A Kádár-korszakban a kisebb értékű magántulajdon léte már nem számított a kommunizmus alapeszméjével ab ovo összeegyeztethetetlen, ördögtől való gondolatnak, az autó, hétvégi ház, kisebb magángazdaság, nyugati utazások - persze megfelelő kontroll alatt tartva - összeegyeztethetőek voltak a "létező szocializmus" napi politikai gyakorlatával. S valóban, Kádárnak diktátorsága idején soha nem kellett a fegyveres nemzeti felkelés "veszélyével" szembenéznie többé.

1990-től új időszámítás kezdődött magyarországi belpolitikában. A Napkirály, XIV. Lajos egyik miniszterének - Saint-Simon herceg Emlékirataiban idézett - bon mot-jával, mindössze annyi történt, hogy "a cégért átfestették, de a kocsmá ugyanaz maradt". Csupán nagyhatalmi tereprendezés következett be az Európa végvidékének tekintett provinciákban, amely végzetes hatást gyakorolt az ország további jövőjére. A nemzeti tragédiát súlyosbította, hogy a

világpolitikai paradigmaváltás egybeesett a tömegkommunikáció, illetve az informatika soha addig nem látott forradalmával, amelynek a világtörténelemben alighanem olyan korszakfordító szerepe van, miként volt a Watt-féle univerzális gőzgép megalkotásával a 18. század végén elindított első ipari forradalomnak. Méltán és joggal állítják politológusok és más szakértők, hogy a média - a klasszikus, Montesquieu-i felosztást alapul véve, miszerint az államban önálló törvényhozó, végrehajtó és bírói hatalom létezik - negyedik hatalmi ággá vált korunkban. Fontosságát és a társadalomra kifejtett manipulációs lehetőségeit és hatását tekintve azonban aligha tévedünk nagyot, ha azt állítjuk, hogy valójában a média az első számú hatalmi tényező a világot irányító háttérhatalom (Bildberg-csoport, szabadkőművesség és egyéb titkos vagy álcázott csoportok) kezében. Azt csupán az elsőáldozó bakfisok naivitásával és tisztaságával szemlélődő idealisták hiszik, hogy korunk ún. parlamentáris demokráciáiban a nép dönt a saját sorsáról egy politikai közösség keretein belül. Miként azt a jeles civilizációtörténész, Oswald Spengler megírta A Nyugat alkonya című profetikus művében 1919-ben, a modern tömegpártok kizárólag egy szűk, belső hatalmi klikk érdekeit szolgálják, legyenek akár kormányon, akár ellenzékekben, s pozíciójuk fenntartása érdekében hipnotizálják a közvéleményt.

A jelenkori technológiai forradalom által tehát a mai elit előtt soha a történelemben korábban nem látott út és lehetőség nyílt meg a társadalom totális kifosztásának valóra váltására. Hiszen csupán a médiumokat kell megfelelő hatalomtechnikai rafinériával felhasználni, illetve működtetnie, hogy a forradalmak és a népfelkelések nyomasztó perspektívájától véglegesen megszabaduljon. Valójában arról van szó, hogy a népesség (korunkban már nincs a szó klasszikus értelmében vett nemzet, nincsenek hivatásrendek, nincs szolidaritás és empátia), s benne az egyes ember mentális leépülésével, gondolkodási képességének és történelmi emlékezetének elvesztésével a zsarnoki uralommal szembeni önvédelemre, ellenállásra és saját jövőjének - legalább részbeni - alakítására is képtelenné vált. A média által közvetített üzenetek hatásának köszönhetően olyan virtuális világ celebjének és hullócsillagainak a sorsa foglalkoztatja, akiknek az életéhez semmi köze nincsen. A saját mindennapi létét érintő problémákkal, ügyekkel szemben pedig teljesen közönyössé vált. Szellemi immunrendszere leépülésével és kikapcsolásával teljesen védtelen a globális uzsorástőke ellene irányuló kifosztási törekvéseivel szemben. A kretebbnél kretebb reklámok, hirdetések és vásárlási-hitelezési akciók rabja, ezek motiválják minden cselekedetét. Ekképp lehetett például milliókat annak az aljas rablásnak a halálcsapdájába beletérlni, amit politikailag korrekt nyelvezeten imígyen eufemizálnak: devizaalapú hitelezés. A média agymosó és elhülyítő hatásának következtében tehát a ma uralkodó világelit azt tesz a modern rabszolgákkal, amit akar, azok nem fognak túrhetetlen sorsuk miatti elkeseredésükben fellázadni és fegyvert ragadni. Korábbi történelmi korszakokban a parasztok és kézművesek ilyen mérvű, embertelen megnyomorítása elképzelhetetlen volt, mint napjainkban. Sokkal kevesebbet kaszaélre vagy lámpavasra húzták a tönkretételükön mesterkedő vezetőiket. Egy gondolkodásában és mentalitásában sterillé, szürkévé, rabbá és butává tett társadalomban már nem kell többé elementáris erejű vulkánkitöréstől tartania az elitnek. Mélységesen igazak és megszívlelendők Hamvas Béla több, mint egy fél évszázaddal ezelőtt írott intelmei:

"A legnagyobb veszély, ami egy népet fenyeget, nem az, hogy szolgaságba süllyed, és hatalmasabb, nagyobb számú, erőszakosabb nép számára dolgoznia kell. Szolganépek lehetnek nagyok, a szegénység, a munka, a megalázás ellenére élhetnek magas sorsot. A legnagyobb veszély, ami egy népet fenyeget, hogy primitívvá válik, hogy eldobja magától a

tudatos gondolkozást, és a tudatos gondolkozót, s ezzel a tudatlanság óceánjába merül. Így válik csőcselékké, söpredékké, züllik és oszlik fel".

S lám, ez a szörnyű kor elérkezett. Nem vagyunk naivak, ezért pusztán már csak a remény alig pislákoló lángocskájának fénye mellett írjuk, hogy a magyarság talán még felébred jelenlegi tetszhalotti állapotából, s megmutatja a világnak, hogy képes még valami világrengetően fennkölt, heroikus cselekedetre, hogy ismét önmaga ura lehessen. Miként tette azt 1956 dicsőséges októberének napjaiban.

Lipusz Zsolt